

Ik hoop omdat God bij me is

“We mogen niet toelaten dat de hoop ons verlaat, want God vergezelt ons met zijn liefde.

Ik hoop omdat God bij me is: dat mogen wij allen zeggen.

Ieder van ons mag zeggen:

Ik hoop, ik heb hoop, omdat God bij me is.

Hij gaat met mij en draagt mij in zijn handen. God laat ons niet alleen. De Heer Jezus heeft het kwaad overwonnen en heeft ons de weg naar het leven gewezen.

En dus, zeker in deze adventstijd, de tijd van verwachting waarin we ons voorbereiden om nogmaals het troostende mysterie van de Menswording en het licht van Kerstmis te ontvangen, is het belangrijk over de hoop na te denken. We laten ons onderrichten door de Heer over wat het zeggen wil: hopen.”

Paus Franciscus

Advent 2020

Lieve vrienden,

Ja, laat ons ons bezinnen over de hoop... Want 2020 was wereldwijd een heel bijzonder en zwaar jaar. Corona heeft onze wereld en al onze verworven zekerheden op zijn kop gezet. Het heeft ons laten zien hoe afhankelijk we van allerlei dingen zijn. Maar het heeft ons ook doen nadenken over onze relaties en de verantwoordelijkheid die we hebben voor onze naaste. Met deze pandemie kunnen we onze naasten niet meer negeren; we beseffen dat we echt moeten zorg dragen voor iedereen. De advent begint. ‘Adventus’ betekent komst. Daarom is de advent de tijd van uitzien – we zien uit naar de komst van Christus met Kerstmis. God is mens geworden opdat ook wij zouden groeien in menselijkheid en spiegels worden van Gods barmhartigheid en goedheid. Deze ‘kleine’ goedheid is ‘de vonk van de Oneindige in het eindige’¹ en zal ons redden. Het is in deze kleine goedheid dat we onze hoop stellen. Dáár ligt onze verwachting voor de toekomst. Dat we mogen leren van het verleden en zelf levende voorbeelden van goedheid worden.

Laten we op het einde van 2020 nog even stilstaan bij dit verleden en het wel en wee van het voorbije jaar.

Onze gemeenschap probeerde zoals altijd een baken te zijn voor de mensen die op zoek waren naar gebed. Onze zondagsvieringen waren telkens een waar feest door het samen bidden en zingen van velen. Op 2 februari mochten we heel wat mensen verwelkomen voor een mooie kaarsenwijding, kaarsenprocessie en eucharistieviering. Met de aanvang van de Veertigdagentijd zongen we naar jaarlijkse traditie de Vastenvespers in het Sint-Gangulfuskerkje tegenover ons klooster. Ook de Taizévieringen waren momenten van vreugde en inkeer.

En toen... de lockdown.

Sint-Truiden en omstreken was een grote infectiehaard in de eerste golf van de coronapandemie. Bekenden van onze gemeenschap werden ook getroffen – er kwamen zelfs dierbaren te overlijden... We leven heel sterk mee met al het lijden dat zovelen treft door het virus. Het werd, en is nog steeds, onze belangrijkste gebedsintentie.

¹ cfr Roger Burggraeve, *Geen toekomst zonder kleine goedheid*, Halewijn 2020, p. 267-277.

De lockdown bracht heel wat veranderingen met zich mee: geen openbare eucharistievieringen meer, geen vastenvespers meer in het Sint-Gangulfuskerkje, geen Taizévieringen meer (zr Elisabeth stuurde wel de vieringen online door met links naar Youtube voor de muziek). Kortom, zoveel samenkomsten werden afgelast... u kent het wel – het zal voor u niet anders geweest zijn.

Maar we mogen niet vervallen in negativiteit... Om aan onze aandacht en meevoelen voor het zorgpersoneel uiting te geven tijdens de eerste golf van de pandemie hebben we, verbonden met zovelen, dagelijks onze klok geluid en witte lakens uitgehangen. Nu in de tweede golf willen we een licht zijn voor anderen en hebben we met Kerstverlichting onze gevel gesierd. Er is trouwens meer goed nieuws te melden sinds maart. Zo hebben we de HH. Coleta, Clara en Franciscus heel innig en intiem onder ons gevierd. Ook P. Frans mochten we in de bloemetjes zetten bij zijn 50 jaar minderbroeder. Het was een beperkt feestje, maar wel heel gezellig (en lekker)!

We hebben immers het grote geluk dat P. Frans tot onze bubbel behoort en hij mag voor ons de eucharistie blijven vieren. Ja, we beseffen heel goed dat we op dat vlak bij de geprivilegeerden horen! Al blijft het heel bevreemdend en missen we onze 'meevierders'.

Tussen de twee lockdowns in konden we genieten van een triduüm van E.H. Martin Moors – dat was een verademing. We kregen ook geestelijk voedsel met de conferenties van E.H. Tercic.

Het mooiste van alles is dat je de kleine goedheid overal ziet opduiken... je voelt het verlangen groeien naar het wezenlijke. Er is het besef dat we in deze coronacrisis nog even zullen moeten doorbijten, maar er is ook de hoop dat we elkaar des te intenser zullen terugzien en ontmoeten. Dit vanuit een dankbaarheid om het 'zijn' van de ander – de ander die we gemist hebben.

We kunnen u voor het einde van december niet uitnodigen voor onze vieringen. We hopen dat jullie toch mee kunnen leven met de Menswording van Jezus. Er zijn vele kanalen om u geestelijk te voeden: er is een groot aanbod op TV, onze Parochiefederatie streamt alle diensten op internet en er is ook Radio Maria dat voor vele mensen in deze tijd een geschenk uit de hemel is.

Maar weet: ook uw zusters Clarissen blijven in gebed met u verbonden en brengen u en uw intenties voor de Heer. Dus laten we de moed en de hoop niet verliezen. Laten we allemaal stilletjes voortdoen en ons aan de maatregelen houden. Vooral: laten we de kleine goedheid handen en voeten geven om zo Gods barmhartigheid uit te stralen.

Een innig Zalig Kerstfeest wensen wij u toe en Gods zegen en heil over 2021.

uw Zusters Clarissen